

[Astrid Skjoldbo.]

medarbejderne inden for børneforsorgen, både den forebyggende og den værnende — vil blive modtaget som det humane frem-skridt, den repræsenterer.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale tinget at stemme for lovforslaget med de ændringsforslag, som socialministeren har stillet og udvalget tiltrådt.

Søren Andersen: Selv om der på visse områder har været forskellige meninger, er det traditionen tro lykkedes at nå til enighed om lovforslaget om børne- og ungdomsforsorg.

Uden at ønske børneværnenes effektivitet over for opgaverne hæmmet udtalte jeg ved første behandling betænkelighed ved at sætte børneværnene, der dog vælges af kommunalbestyrelsen, i en så stærk og selvstændig position, også som økonomisk bevilgende myndighed, som lovforslaget var udtryk for. Det var tillagt dem ikke alene at sikre, at der var de fornødne institutioner — hvad jo i virkeligheden ingen kan, uden at det kan følges op med tilstrækkelige bevillinger — men også i vid udstrækning at yde økonomisk støtte til afhjælpning af forbigående vanskeligheder, altså et noget flydende begreb. Hvis det var blevet gennemført, tror jeg, at der var stor risiko for, at kommunalbestyrelserne ville gå over til at vælge børneværn af deres egen midte, og det tror jeg ville have været en ulykke. Det er jo nemlig ikke sikkert, at en god kommunalbestyrelsesmand altid også er et godt børneværns-medlem og omvendt.

Selv om jeg måske stadig væk har visse betænkeligheder, er jeg glad for de ændringer, vi nåede frem til, således at det stadig er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for bygning af institutionerne, og at vi fik myndigheden til at give hushjælp konkretiseret til, når det drejer sig om sygdom, for at forhindre, at børn anbringes uden for hjemmet. Der er jo heri ikke nogen begrænsning i mulighederne for hjælp i den

forstand; det drejer sig kun om myndigheden til at give den. Under hensyn til det samarbejde, lovforslaget også bygger på, mellem kommunalbestyrelser og børneværnene og i det hele taget loven i almindelighed, tror jeg i og for sig, at det, vi her er nået frem til, er noget i nærheden af det rigtige.

Vi har i udvalget tværpolitisk været noget bekymret for lovens mange bemyndigelser til ministeren, ikke specielt til den nuværende højtærede minister. Det har jo hjulpet noget med den oversigt, ministeren har givet, over den myndighed, der ønskes overgivet til direktoratet. Vi var ikke helt tilfreds hermed, idet vi sammenlignede med den enstemmige kommissionsbetænkning, som et sagkyndigt embedsmandsudvalg havde afgivet. I den oversigt, vi fik, følte vi at der manglede noget, men dog ikke mere, end at der var grundlag for en sammenligning, og at det i det hele taget var med til at give en vis tryghed. Dette sagkyndige udvalg havde imidlertid kunnet henvise til en betænkning fra et nedsat administrationsudvalg, der havde hæftet sig ved en betydelig dobbeltadministration. Jeg henholder mig dog til ministerens udtalelser om, at administrationsudvalget endnu en gang skal sættes på opgaven for at forenkle administrationen. Der er nemlig noget galt, når det kan vare helt op til et par år, inden samtlige tilsynsråd i institutionerne er udnævnt, og det er vel et spørgsmål, om der endnu ikke kan være hjem, hvor der har været normal afgang af tilsynsførende, men som endnu ikke har fået deres tilsynsførende udnævnt.

Ministeren vil måske sige, at han netop ville forenkle ved at erstatte det økonomiske og det pædagogiske nævn af et enkelt organ, rådet, men de forannævnte ting forsinkes jo i hvert tilfælde ikke af de to nævnte nævn, som jo i virkeligheden efter de oplysninger, vi har fået, har virket tilfredsstillende. Jeg tror i og for sig også, at man må sige, at det er lykkeligt, at ministeren har bøjet sig for udvalgets ønske om at